

ลุงฉลอม มีแก้วน้อย

ลุงหลอม มีแก้วน้อย

นายหลอม มีแก้วน้อย หรือที่รู้จักกันในนามลุงหลอม ลุงเล่าถึงประวัติของตนเองว่าเกิดวันอังคาร เดือนยี่ ปีพ.ศ.๒๔๖๔ เป็นลูกของนายไส มีแก้วน้อย ซึ่งเป็นน้องชายของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ ลุงหลอมเล่าให้ฟังว่าตอนเด็กๆ อายุราว ๖-๗ ขวบ มาวัดปากน้ำกับโยมแม่ของหลวงพ่อดปากน้ำ สมัยก่อนวัดปากน้ำ ช่วงปีพ.ศ.

๒๔๗๑ วัดเหมือนวัดที่อยู่ในชนบท ไม่เจริญอะไร มีสวนล้อมรอบวัด มีทั้งสวนลำไย สวนมะพร้าว มีต้นหมาก ต้นชมพู ดูแล้วร่มเย็น มีนกชุมโดยเฉพาะอีกามีมากทีเดียว วัดปากน้ำสมัยนั้นอยู่ใกล้กับวัดหมุ่ ก็เห็นมีหมูมากมายเป็นร้อย ร้องทักทวนกหูทีเดียว แต่ช่วงหลังๆ พวกญวนจับไปหมด สมัยนั้นมีกุฏิเหมือนวัดบ้านนอก เป็นกุฏิเครื่องไม้ สร้างเป็นหลังๆ แบ่งเป็นคณะๆ มีคณะกลาง คณะใต้ แล้วก็วัดโบสถ์ มีโรงครัวปลูกเป็นโรงไม้ เป็นบ้านไม้ลังกะสี ส่วนถนนในวัดทำอย่างกับทางคนเดินมีอิฐเป็นก้อนโตปูเป็นทางเดิน ดูสวยงามทีเดียว วัดปากน้ำมีคลองล้อมรอบ มีคลองด้านคลองบางหลวง คลองภาษีเจริญ เวลาคนไปมาวัดปากน้ำ ถ้าใครไม่มีเรือส่วนตัวก็มาเรือเมล์ขาวซึ่งจะวิ่งจากท่าไฟไหม้ (ท่าน้ำภาษีเจริญ) ออกแม่น้ำเจ้าพระยา ไปปากคลองตลาด ไปท่าเตียน ไปราชวงศ์ ทางโรงครัวซึ่งมีแม่ท้วมดูแล เวลาจะไปซื้อกับข้าวกับปลาก็ต้องลงเรือเมล์ไป ลุงสมัยนั้นเป็นเด็กก็ตามแม่ท้วมไปด้วย ไปซื้อของแถวราชวงศ์บ้าง แถวสะพานหันบ้าง

ศาลาที่หลวงพ่อลงเทศน์จะเป็น ศาลาไม้ กว้างและยาว จุคนได้มาก แค่พระเณรก็จุได้เป็นร้อยรูป วัน ปกติหลวงพ่อก็จะลงเทศน์ที่ศาลา แต่ถ้าเป็นวันพระ ท่านก็จะลงเทศน์ ในโบสถ์

ขุดแก้วกายสิทธิ์

สมัยแรกๆ ในยุคที่หลวงพ่อเริ่มสอนวิชาธรรมกาย ยังมีพระเณร และแม่ชีที่ได้ธรรมกายยังไม่มาก แต่ท่านเป็นคนชอบลองวิชา มีครั้งหนึ่ง หลวงพ่от่านสั่งให้ลูกศิษย์ขุดแก้วขึ้นมา หลุมที่ขุดใหญ่ขนาดหลุมเสา ลึกไม่มากแค่ศอกเดียวเห็นจะได้ หลวงพ่от่านใช้ธรรมกายดึงแก้วขึ้นมาให้สูง จะได้ขุดได้ง่ายๆ ท่านสั่งให้แม่ชีบนานาคไปตามผู้ที่ดูแลแก้วนี้ มาคุยด้วย ก็เหมือนมีคนมาเข้าร่าง แล้วก็พูดทำทนายหลวงพ่อว่า “ถ้า มึงแน่จริง มึงขุดสิ กูจะใหู้กัดมึง” หลวงพ่от่านก็สั่งให้ลูกศิษย์ขุดลง ไป ไม่รู้งูมาจากที่ไหนอยู่ดีๆ มันก็โผล่มากัดแขน ไม่รู้เป็นงูผีหรือเปล่า บางครั้งแก้วก็เคลื่อนตัวไป แต่ในภายหลังหลวงพ่от่านใช้สายสิญจน์ ล้อมรอบหลุมขุด แล้วมีใส่ข้าวตอกดอกไม้ลงไปด้วย เพื่อไม่ให้แก้ว เคลื่อนหนีไป แล้วท่านก็ขุดเอาแก้วขึ้นมาได้จริงๆ ท่านเอาไว้ในโบสถ์ แต่อยู่ได้แค่ ๗ วัน วันที่เจ็ดฟ้าผ่าเปรี้ยง แล้วแก้วก็หายไป หลวงพ่อ จึงรู้ว่าเรายังไม่ชนะมาร ถ้าเราเอาแก้วนี้ไว้ได้จะเลี้ยคนได้มากมาย มหาศาลทีเดียว หลังจากนั้นท่านจึงริเริ่มที่จะสร้างโรงงานทำวิชาขึ้น

เรื่องการทำมาหากิน

ลุงหลอมเล่าต่อว่า พออายุได้ ๑๕ ปี ลุงก็มาบวชเป็นเณรอยู่กับ

หลวงพ่อบอกได้แค่พรรษาเดียวลูกก็จะสึก หลวงพ่อบอกท่านไม่ให้สึก แต่เราก็ไม่อยากอยู่ สุดท้ายก็สึกจนได้ หลวงพ่อบอกคอยเตือนลูกอยู่เรื่อยตั้งแต่สมัยเป็นเด็กว่า อย่าไปคบพวกอันธพาล แต่ไอ้พวกนี้มันก็ชอบมาหาลูกอยู่เรื่อย หลังจากที่ลูกไปเป็นทหาร รับใช้ชาติ พวกนี้มันชอบมา กวนจิ้ง ไอ้คนตัวเก๋ๆ มันชอบเรา มันก็บอกว่ากูไม่รักมึง กูจะไม่มาชวนมึงหรือพวกเยอะแยะ ทำไมกูไม่ชวน กูเห็นว่ามึงอดอยากยากจนลำบาก เงินทองเวลาเบียดเบียนออกที ก็ไม่พอกินพอใช้ กูถึงจะมาชวนมึง แต่ลูกก็จำคำที่หลวงพ่อบอกไว้ เลยไม่ไปกับพวกมัน จึงรอดตัวมาได้ หลวงพ่อบอกสอนอยู่เรื่อย โดยเฉพาะเรื่องการทำความากิน ท่านบอกว่า “ให้รู้จักยาก รู้จักจน รู้จักกิน รู้จักใช้ รู้จักหากิน ไอ้เรื่องบาปขอร้อง ไม่ให้ทำให้หากินอย่างอื่น อย่าไปเลี้ยงหมู เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ ห้ามเด็ดขาด” ท่านบอกว่ามารมันคอยพยายามจะเล่นงานอยู่ เพราะว่ามันอาฆาตหลวงพ่อบวดีปากน้ำไว้ ท่านก็เลยสั่งลูกๆ หลานๆ ไว้ว่า ไอ้ทางบาปไม่ให้เอา ให้หากินทางอื่น หากินไอ้สิ่งที่มีชีวิตไม่ให้เอา ให้ค้าขายอย่างอื่นไป

ลูกก็เคยขัดขืนท่านอยู่ครั้งหนึ่งทดลองดูคือลูกไปเลี้ยงไก่ไว้ร้อยกว่าตัว ไก่ก็ตีอ้วนท้วนดี พอจะขายได้ราคาสูงใหญ่ ขายไปก็ขาดทุน แต่ก็ต้องขาย อีกทั้งยังต้องขายกรง ขายอะไรต่ออะไรจึงเอาทุนคืนมาได้ ก็นึกขึ้นมาได้ว่าหลวงลุง (หลวงพ่อบวดีปากน้ำ) ก็สอนเราว่าไม่ให้เลี้ยง ไอ้เราก็ทดลองนึกว่ามันจะดี ไม่เชื่อท่าน เลี้ยงหมูก็เหมือนกัน หมูจะตายเจ็บต้องเลี้ยงไปรักษาไปฉีดยาไป ผลที่สุดหมูตาย ก็เลิกกัน ผมเลิกไม่เอาอีกเลยตั้งแต่นั้นมา

พระประจำตัวของหลวงพ่อบวดีปากน้ำ

ท่านสอนลูก สอนละเอียดยุติ สาระพัดเลย ดุก็ดุที่สุด เวลาดุ ดูแล้วก็สอน สอนสาระพัด เรียกว่าพ่อแม่ไม่เคยสอนอย่างกับท่าน ท่านสอน

ละเอียดถี่ถ้วน สอนผมมากกว่าทุกๆ คน ดุก็ดูมากที่สุด ท่านสอนมาตั้งแต่สมัยผมยังเด็กๆ แม้ตอนหลวงพ่อเริ่มอาพาธท่านก็ยังสอน เราก็กลัวท่านแต่มาารู้สึกที่ว่าท่านรักเรา ก็ตอนที่พยาบาลหลวงพ่อ ท่านให้พระประจำตัวกับลุงมา เป็นพระประจำตัวที่ท่านเก็บไว้กับตัวตลอด ท่านให้ลุงมากับมือ ก่อนหลวงพ่อมรณภาพ ๓-๔ เดือน ตอนที่ท่านให้ลุง ลุงคิดว่าท่านหลง ท่านเดินจะออกไปข้างนอก ท่านถือพระมาด้วย แล้วก็บอกว่า เอ้า... ลุงก็นั่งคุกเข่าแล้วสองมือก็รับพระประจำตัวจากท่าน ท่านก็ใส่มือมา แล้วเดินออกไป ท่านให้เฉยๆ ไม่ได้พูดอะไร ลุงก็คิดว่าเดี๋ยวหลวงพ่อกลับมา จะเอาคืนท่าน พอท่านเดินกลับมา เราก็ถวายนิน ท่านก็บอกว่า “เอ้า ภูให้มึงเก็บไว้ให้ดีสิ มึงจะมาให้กูอีกทำไมละ มึงเก็บไว้ให้ดีนะ พระองค์นี้พระประจำตัวของกู” ท่านสั่งไว้อย่างนั้น ลุงถึงได้ตั้งใจ ว่าท่านให้เราจริงๆ เราก็คิดว่าหลวงพ่อหลง แต่ที่ไหนได้เราคนเดียว หลงเอง เลยกลัดอวดท่านและคนอื่นๆ ไม่งั้นเดี๋ยวเขาหาว่าเราลักท่านมา พระมหาเจี๋ยกบอกว่าโชคดีจริงๆ ฉันจ้องมานานแล้ว นี่แสดงว่าหลวงพ่อรักและเมตตาเราจริง ไม่งั้นท่านไม่ให้พระประจำตัวมาหรอกเพราะมีองค์เดียว

ลักษณะพระ เป็นเนื้อชิน ขนาดโตเท่าสมเด็จวัดระฆัง ด้านหน้าเป็นรูปพระพุทธลีลึงค์ ส่วนด้านหลังเป็นรูปของหลวงพ่อวัดปากน้ำเอง แต่ตอนนี้ลุงถวายพระประจำตัวให้หลวงพ่อธัมมชโยไปแล้วเพราะลุงมานึกๆ ดูว่าถ้าเราตาย ใ้ลูกหลานมันก็เอาไปเฉยๆ คิดมาคิดไปถวายท่านตอนเราเป็นๆ ดีกว่า จะได้หมดเรื่องหมดราวไป เพราะหลวงพ่อวัดพระธรรมกายก็เอาวิชาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำมาเผยแพร่จนโด่งดัง สมควรแล้วที่หลวงพ่อวัดพระธรรมกายจะรักษาไว้ ก็เลยตัดสินใจถวายท่าน กว่าจะถวายได้ก็เกือบปีมันยังเสียดายอยู่ นอกจากนี้ลุงยังถวายสมบัติที่ได้มาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำให้กับหลวงพ่อวัดพระธรรมกาย คือมุ้ง, ผ้าห่ม, รัตประคต และพระธาตุ

คุณค่าของเงินทอง

ลุงหลอมยังจำคำพูดของหลวงพ่อดปากน้ำที่ท่านบอกว่าสมัยก่อนไอ้แก้วสารพัดนึกมันมีจริง นึกจะเอาอะไรก็ได้ นึกจะทำอะไรก็ทำได้ แต่เดี๋ยวนี้มันหมดแล้ว สมัยเดี๋ยวนี้นั่นก็เหลือแต่เงินนั่นแหละ ที่จะเป็นแก้วสารพัดนึก ท่านบอกว่ารัฐบาลเขาผลิตมา แม้แต่ ๑ บาท มันจะเข้าใจว่าเป็นกระเบื้องก็ได้ มันจะเห็นว่า ๑ บาทเป็นกระเบื้องไม่มีค่าไม่ได้ บาทหนึ่งก็ซื้อขนมได้ อย่าประมาณ อย่าดูถูกเงิน ใช้ให้รู้จักประมาณ ไม่ใช่ใช้ตระพริต ไอ้คนที่ดูถูกเงิน แทะบจะถือกะลาขอทานก็มี ท่านสอนจนเราตั้งปณิธานเลยว่า ภูมิเงินเมื่อไหร่ ก็จะพยายามรักษาให้ถึงที่สุด ด้วยเหตุนี้ลุงบอกว่าคนอื่นๆ มีเท่าไรก็ใช้จนหมด มีแต่ลุงรอดตัวอยู่คนเดียว เพราะสิ่งที่หลวงพ่อสั่ง หลวงพ่อสอนมาทั้งนั้น

เรื่องของหลวงจบฯ

ลุงหลอมยังได้เล่าถึงเรื่องของหลวงจบกระบวนยุทธ (เดิมชื่อแช่ม) ซึ่งเป็นพ่อตาของจอมพลถนอม กิตติขจร ท่านมาหาหลวงพ่อดปากน้ำขอให้หลวงพ่อไปตามหาพ่อให้ ซึ่งพ่อของหลวงจบฯ เป็นแขก ชำวัวร์ ชำควาย พ่อแกส่งหลวงจบฯ ไปเรียนนายร้อย จนกระทั่งเรียนจบนายร้อยได้ร้อยโท ต่อมาพ่อของหลวงจบฯ ก็ตายไป ๙ ปี นานจนถึง ๒๐ ปี ก็ไม่ได้ข่าวคราว เจียบไปเลย คราวนี้หลวงจบ แกก็ได้ข่าวว่าหลวงพ่อดปากน้ำ เก่งอย่างงี้ด้อย่างงั้น แกก็คิดอยากจะมาทดลองดูว่าจะเก่งจริงหรือไม่จริง

อยู่มาวันหนึ่งแกก็มาหาหลวงพ่อ มากราบ ตอนนั้นแกเป็นพ่อตาของนายกรัฐมนตรี้ (จอมพลถนอม กิตติขจร) แล้ว หลวงพ่อท่าน

จอมพลถนอม กิตติขจร

ก็ถามว่า “มาธุระอะไร” หลวงจบบา ก็บอกว่า ผมได้ทราบข่าวว่า เห็นเขา ลือกันว่าหลวงพ่อก่อกังมีวิชาดี เห็นเขาเล่าให้ฟัง ผมก็อยากมาขอความ กรุณาหลวงพ่อ เรื่องก็มีอยู่ว่าบิดาของผมเสียชีวิตมานานเป็น ๒๐ ปีแล้ว จะไปเหนือไปได้ผมก็ไม่รู้ แล้วก็ไม่เคยมาเข้าฝันหรือมาให้เห็นเลย อยาก จะให้หลวงพ่อผู้ให้สักหน่อย ว่าไปอยู่ที่ไหนจะไปลำบากลำบากหรือเปล่า ถ้าแก่ไปลำบากผมก็จะมาขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วย หลวงพ่อท่านก็เลย เรียกแม่ชีในโรงงานทำวิชามา แล้วก็สั่งว่า เอาไปดูให้เขาที่ ขึ้นไปดูข้าง บนก่อนนะ เพราะตายไปหลายปีแล้ว แม่ชีก็หลับตาไปพักใหญ่ แล้วก็ บอกว่าไม่เห็นมีเลยหลวงพ่อ ท่านก็บอกเอ้าลงลงไปดูข้างล่างซิมี่ไหม แม่ชีก็หลับตาไปอีกสักพัก แล้วก็บอกหลวงพ่อว่าไม่มี หลวงพ่อก็บอกว่า ไม่ได้ยังงี้ ข้างบนก็ไม่มี ข้างล่างก็ไม่มี มันต้องมีสิ ลงไปดูให้ลึกกว่านี้อีก จ้ะให้มันลึกลงไปอีก ดูซิมันจะอยู่ยังงี้ แม่ชีก็หลับตาไปอีกพักใหญ่แล้วก็ บอกว่าเจอแล้ว หลวงพ่อ ท่านก็ถามว่าไปอยู่ลึกมากไหม แม่ชีก็ตอบว่า อยู่ลึกมากค่ะหลวงพ่อ แล้วถามเขาว่าทำอะไรจึงได้ลงไปอยู่ลึก ขนาดนั้น เขาบอกว่าฆ่าวัว ฆ่าควาย เชือดวัว เชือดควาย ขายเป็นประจำ วันละ ๓-๕ ตัว แล้วถามเขาหรือเปล่าว่าชื่ออะไร แม่ชีก็ตอบว่าถามค่ะ เขาบอกว่าชื่อโตะลู พอบอกชื่อนั้น หลวงจบบา ก็ร้องไห้ คลานเข้าไป กราบหลวงพ่อหลังตื่นเลย

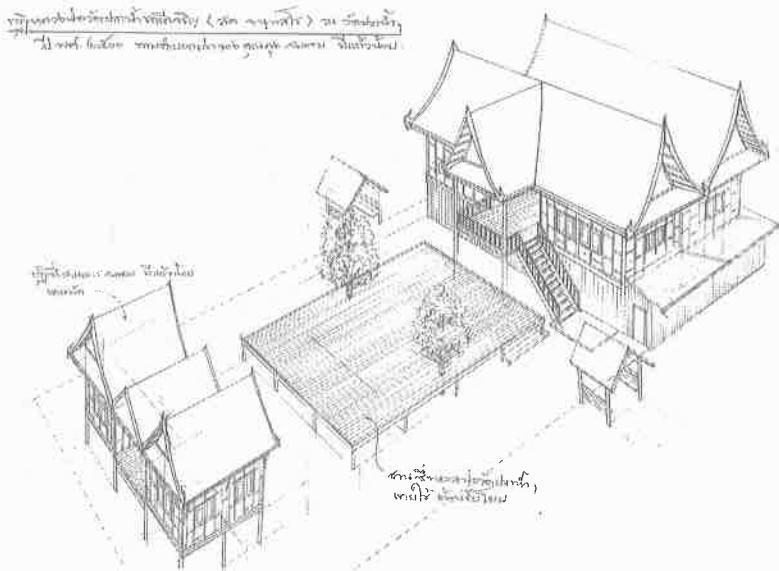
ตั้งแต่นั้นมาหลวงจบบา นับถือหลวงพ่อวัดปากน้ำเรื่อยมา เลิก นับถือแขก แล้วก็หันมานับถือพุทธศาสนาแทน หลวงจบบา มีน้องชายอยู่ คนหนึ่งชื่ออาหมัด มีอาชีพเชือดวัวขายเหมือนกัน หลวงจบบา ก็เรียก อาหมัดมาคุยว่า ให้เลิกซะ บอกว่ามันบาปหนัก ยืนคำขาดว่าถ้ากูบอกมึง แล้วไม่เชื่อ มึงกับกูก็เลิกกัน ไม่ต้องมาเรียกพี่เรียกน้องกันอีก อาหมัดก็ เลิกขายวัวจริงๆ ตามคำของหลวงจบบา เพราะกลัวบาป

ไอ้เสือจุน

อีกเรื่องหนึ่งคือ มีครั้งหนึ่ง ไอ้เสือชื่อเสือจุน อยู่ปากน้ำโพ ไอ้เสือนี้พอใช้ได้คือใส่ทองคำ ๙ บาท ๑๐ บาท เวลาเมาไม่เดินเข้าบ้านชอบนอนอยู่กลางทาง ไม่มีใครกล้าไปยุ่งเลย ไอ้เสือนี้ก็มาบวชกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ พวกจากจังหวัดสิงห์บุรีมาเล่าประวัติไอ้เสือจุนให้หลวงพ่อดัด หลวงพ่อก็ให้ไปเรียกไอ้เสือจุนมาหา ตอนนั้นลุงยังหนุ่มอายุราว ๒๐ กว่าๆ เสือจุนมาบวชกับหลวงพ่อดัด เข้าๆ ก็เที่ยวเดินกวาดอะไรที่มีกรกตามถนนหนทาง ตามโบสถ์ พระเณรเห็นก็หัวเราะหลวงตาจุน แล้วก็บอกว่าหลวงตาจุนกวาดขี้หมา หลวงตาจุนก็มาบ่นที่บ้านปุ่นะ (ปู่ของลุงหลอม) อยู่ภายในวัด บอกว่า “โยม ฉันถ้าจะทนไม่ไหว เกิดมาไม่เคยมีใครมาหัวเราะเยาะฉัน หว่าฉันกวาดขี้หมา ฉันซักจะทนไม่ไหวแล้วนะ” ปู่ก็ให้กำลังใจไปว่า เรา มาบวชแล้ว ไหนๆ ก็ละความชั่วแล้ว จะสึกออกไปหากรรมทำไมละ เขาว่าอย่างงั้นก็เข้าตัวเขา เราตั้งหน้าตั้งตาทำความดีก็แล้วกัน พอต่อมาวันหนึ่งหลวงตาจุน กำลังกวาดโบสถ์อยู่ หลวงพ่อดัดปากน้ำเดินมาหา แล้วก็ชี้หน้าว่า “มันต้องอย่างนี้ ถึงจะใช้ได้ กวาดเอาบุญเอากุศล ไปข้างหน้าบ้านเราก็สะอาด ใจคอเราก็สะอาดด้วย แล้วมีใครได้กวาดอย่างนี้อย่างเราบ้างละ ใครว่าอะไรเราไม่ต้องกลัว เราทำความดีของเราแล้ว อย่าไปคิดอะไรทั้งหมด” หลวงตาจุนได้ยิน ดีใจ หลวงพ่อดัดชมเชย จึงบวชอยู่ตลอดไม่คิดสึกอีกต่อไป

เมื่อหลวงพ่อดัดอาพาธ

ลุงหลอมเล่าว่าขณะที่ไปพยาบาลหลวงพ่อดัดปากน้ำ ในช่วงที่ท่านอาพาธ มีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้นคือ ตอนนั้นท่านเริ่มป่วยมาก ก็จะมีหลานๆ มาช่วยกันดูแล ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียน เป็นเวรคอยมาดูแลท่าน ก็มีไอ้จ้อง อาผง อาแบน อาแกละ อาเทพ พี่เรณู และลุงหลอม รวม

๗ คนเห็นจะได้ พวกเราอุปฐาก จะกินอาหารที่เหลือจากหลวงพ่อกินทุกวัน แต่แปลกคือกินคนละคำสองคำ ๖-๗ คน ก็อิ่มได้ ไม่หิวอีก ตอนแรกคิดว่าถ้าไม่อิ่มจะไปหาซื้อกินข้างนอก แต่ปรากฏว่าอิ่ม ก็เลยไม่ได้ไปซื้อข้างนอกกิน บางครั้งนายประยูร แม่สีท่อมก็ยังมาร่วมกินด้วย กินข้าวที่เหลือของหลวงพ่อกินเป็นแรมปี ก็ไม่หิว น้ำหนักก็ไม่ลดด้วย มาคุยกัน ถามคนนั้น ถามคนนี้ ทุกคนก็ยืนยันว่าอิ่ม นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะมันเป็นเรื่องจริง

หลวงพ่อบอกท่านจะฉันน้ำข้าวเป็นประจำทุกวัน ท่านบอกว่าข้าวมิสรพรคุณมหาศาลดีกว่ากาแฟ แต่พอหลังเพลไปแล้ว ปานะอะไรท่านก็ไม่ฉัน หลวงพ่อบอกท่านเป็นคนเข้มแข็งมาก แม้ท่านจะป่วย ข้าวปลาอาหารท่านไม่เคยให้ใครป้อนท่านเลย ยาก็ไม่เคยให้ใครป้อน ท่านจัดการเองทุกอย่าง แม้กระทั่งทรงน้ำ เปลี่ยนผ้าท่านก็ทำเอง แต่บางครั้งเราก็ต้องฝึก

เข้าไปทำให้ท่าน เพราะท่านป่วยแล้วไม่เรียบร้อย จะออกไปรับแขกก็อายเขา หลานๆ ก็เลยช่วยกัน พอนุ่งห่มท่านให้ดีแล้ว ท่านก็หัวเราะชอบใจ ท่านต้องการดูว่าเราจะกล้าเข้าไปทำให้ท่านหรือเปล่า

หลวงพ่เป็นคนนอนไว ตื่นไว หลับไว คล้ายๆ กับว่าท่านบังคับจิตตัวเองได้ ท่านนอนอย่างมาก ๕-๑๐ นาทีเท่านั้น นอนเดี่ยวเดียว พอเอนตัวลงนอน ก็หลับไปเลย นอนท่าไหนก็อยู่ท่านั้นไม่มีเปลี่ยนท่า ลักพักท่านก็ตื่น ท่านตื่นท่านก็ลุกทันที แล้วก็สั่งงานในโรงงานทำวิชา ซึ่งโรงงานอยู่ติดกับกุฏิของท่าน แต่มีสังกะสีกั้นอยู่หลวงพ่อก็จะพูดทะเล่สังกะสีถามว่าไปถึงไหนแล้ว ส่วนมากหลังจากสั่งวิชาเสร็จแล้ว ท่านก็จะเดินมานั่งที่เก้าอี้หวาย กุฏิหลวงพ่เรียบง่ายไม่มีอะไรมากเป็นเรือนไม้ ๒ ชั้น หลวงพ่อยู่ชั้นล่าง ซึ่งพื้นปูด้วยไม้กระดาน แล้วมีเสื่อน้ำมันปูอีกชั้น ในห้องนอนของหลวงพ่ก็มีแต่เตียงนอน ไม่มีอะไร ส่วนชั้นบน นายประยูรพักอยู่ และเป็นที่พักับไทยธรรม

ขณะที่หลวงพ่ป่วย หลวงพ่ไม่เคยพรา่เพื่อ ไม่เคยร้องครวญครางให้คนช่วย ท่านรู้ตัวเองตลอดเวลา มีอยู่วันหนึ่งท่านบอกกับลูกว่า “กูเจ็บคราวนี้ถึงกำหนดกูแล้ว หมอให้วิเศษยังงี้ ก็เอากูไว้ไม่ได้ กูต้องไปงวดนี้ ทยุยกยาเขาให้กูกิน กูก็กิน ไม่ชัดเจนเขา” ปกติหลวงพ่จะมีอุปนิสัยที่ดูแลประจำก็คือ มหามนต์ นายประยูร และนายเปล่ง

ของในกุฏิหลวงพ่ทุกอย่างไม่มีใครกล้าหยิบ เพราะท่านรู้ มีครั้งหนึ่งไอ้จุ่นมาหยิบพระของขวัญไป ขณะที่หลวงพ่เดินไปดูช่างข้างนอกที่มาสร้างโรงเรียนปริยัติธรรม กลับมาก็เรียกให้ไอ้จุ่นเอาพระมาคืน คราวนี้ก็สงสัยว่าทำไมท่านรู้ ลูกก็เลยถามแม่ชีละมัยที่อยู่ ในโรงงานว่าหลวงพ่รู้ได้อย่างไร อะไรต่ออะไรที่ใครหยิบไป ท่านรู้หมดทั้งๆ ที่ตัวท่านไม่ได้อยู่ที่กุฏิ แม่ชีบอกว่าทำไมจะไม่รู้ละ ธรรมกายท่านมีธรรมกายบอกหมด ใครหยิบอะไรต่ออะไร เดี่ยวธรรมกายมาบอกหมด

ใครจะเอาไปไว้ที่ไหนที่ไหนก็ไม่มีพันธุ์หอก ลุงเล่าว่าสมัยหลวงพ่อมีกาเรียนอาการโรคมาให้หลวงพ่อช่วยแก้ เห็นแม่ชีในโรงงานบอกว่าในตัวเรามีจุดดำๆ อยู่ ถ้าเราทำให้จุดดำนี้หายได้ โรคก็จะหายได้

คำสั่งเจ้าคุณพ่อ

สมัยนั้นตอนไปพยาบาลหลวงพ่อ ลุงไม่เคยเจอแม่ชีจันทร์เลย เพราะท่านอยู่แต่ในโรงงาน มีหน้าที่ทำวิชาอย่างเดียว มีครั้งหนึ่งที่หลวงพ่อบ่วยมาก แล้วเรียกแม่ชีจันทร์มาสั่งว่าหลังจากหลวงพ่อไม่อยู่ให้รออยู่ที่วัดปากน้ำ ห้ามไปไหนให้รอคนที่จะมาสืบทอดวิชา ให้รออยู่ที่นี้ แต่คนอื่นเห็นเดินเข้าๆ ออกๆ เจอแม่ชีทองสุก คุณยายปุก แม่ชีอะไรต่ออะไรมากมาย ที่มาหาหลวงพ่อบ่อยก็คือ คุณตรีธา ตอนนี้เป็นประธานมูลนิธิวัดปากน้ำ พ่อแม่เขายกให้เป็นลูกสาวหลวงพ่อตั้งแต่วัยเด็ก

การทำบุญสมัยหลวงพ่อ

ลุงหลอมเล่าถึงการทำบุญในสมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำสมัยก่อนว่า ใครจะทำบุญต้องไปหานายประยูร สมมติคุณจะถวายเงิน ๑๐๐ บาท ก็ต้องไปหานายประยูร นายประยูรก็จะเขียนใบปวารณา นาย ก ถวายเงิน หลวงพ่อ ๑๐๐ บาท ใบปวารณาที่ออกให้ คุณก็นำไปถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อก็จะรู้ว่าคนนั้น คนนี้ ถวายเงินเท่านี้ เท่านั้น แล้วท่านก็วางใบปวารณาซ้อนๆ กันไว้ ท่านจึงไม่รู้ว่าแบงก์นี้ แบงก์อะไร ท่านไม่จับเงิน แบงก์ ๕ แบงก์ ๑๐ แบงก์ ๑๐๐ หลวงพ่อก็ไม่รู้หรอก หลวงพ่อเคยถามนายประยูรว่าไอ้แบงก์แดงๆ มันแบงก์อะไร นายประยูรบอกว่า แบงก์ละร้อย แล้วไอ้แบงก์สีเขียวๆ นั้นใบเท่าไร หลวงพ่อก็ไม่รู้เลย

มีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบอกท่านเอาใบปวารณาให้ลุงเป็นปึก ท่านบอกว่า “มีังจะได้เอาไว้ซื้ออะไรกิน” เราก็พยายาท่านมาตั้งนาน ท่านก็ถามว่ามีสตางค์ใช้หรือเปล่า เราก็บอกท่านว่ามีครับ เราจะบอกว่าไม่มีก็กลัวท่านเป็นทุกข์ บอกให้ท่านหายห่วงเพราะท่านป่วยอยู่ ท่านเองก็คงจะรู้วันหนึ่งท่านก็เอาใบปวารณาให้ปึกหนึ่ง แล้วก็บอกว่าเอาไว้ซื้ออะไรกิน เราก็ว่าหลวงลุงถ้าจะหลง เอากระดาษมาจะให้ไปหาซื้ออะไรกิน มันจะไปซื้ออะไรได้ กระดาษก็มีแต่เขียนว่า คนนั้น ๒๐๐ บาท คนนี้ ๕๐๐ บาท คนนั้น ๒,๐๐๐ บาท ๕,๐๐๐ บาท ก็ยังมีที่ถวายหลวงพ่อดีสมัยนั้น ท่านให้ปึกใหญ่ เราก็เอาไปเผียะทิ้งหมด ก็กระดาษจะเอาไปซื้ออะไร เดินไปก็ไปเรื่อยไปเรื่อยทีละใบสองใบ ก็ไม่รู้ พอไปคุยกับมหมานต์เข้าถึงรู้ มหมานต์บอกว่าตายแล้วเอาไปทิ้งที่ไหน ลุงก็บอกว่าเดินไปเรื่อยตามวัด ถ้ารู้ว่าเอาไปขึ้นเงินกับนายประยูรได้ จะไม่เอาไปทิ้ง ปึกนั้นร่วมสองสามหมื่นกว่าบาท เพราะเราไม่รู้จักใบปวารณา จึงคิดว่าหลวงพ่อหลง แต่ที่ไหนได้ เราคนตีๆ หลงเอง

สามารถ ครแดง

ตอนที่ลุงหลอมมาพยาบาลหลวงพ่อ ลุงอายุ ๓๐ กว่าปี มีเงินวันหนึ่งประมาณ ๕ โมงเย็น มั่นกมวยซื้อสามารถ ครแดง มันจะไปนอก ไปต่อยซิงแซมปี่ต่างประเทศ ช่วงนั้นเขาห้ามรับแขก หลวงพ่อกำลังป่วยหนัก ห้ามรับแขกเด็ดขาด มั่นก็ยกมือไหว้บอกพี่ขอให้ผมไปกราบหลวงพ่อลัก ๓ ครั้ง ผมรับรองไม่พูดอะไรจริงๆ ถ้าผมพูดพี่ซ้อมผมได้เลย ลุงก็บอกไม่ได้ พอใกล้ๆ ค่ำ ลุงเปิดประตูออกมา ไ้สามารถมันก็นั่งคุกเข่าอยู่ ไม่ยอมกลับ ฟาก็มืดแล้ว ไ้เราก็อ่อน มั่นก็ยกมือไหว้บอกพี่ขอเข้าลักหน่อย มันบอกว่าไม่พูดอะไรจริงๆ ทุกทีเวลาจะไปต่อยต้องมาหาหลวงพ่อทุกที ให้ท่านเป่าหัว พอตีหลวงพ่อท่านออกมาพอดี

ไ้สามารถก็เข้าไปกราบหลวงพ่อ บอกหลวงพ่อขอช่วยเป่าหัวให้หน่อยครับ หลวงพ่อก็คลำศีรษะแล้วก็เป่าหัวให้ แล้วมันก็กราบลากลับ ขากลับไปก็โดนลูกน้องของไ้สมเดช ยนตรกิจ มันดักอยู่ ๓ คน ไ้สามารถเป็นคู่อริกับไ้สมเดช ลูกน้องไ้สมเดชดักเอาที่วัดขุนจันทร์ มันเอาใบมีดปาดเข้าที่คอไ้สามารถ แต่ไม่เข้า เป็นแค่ยางบอน ไ้สามารถเลยต่อยพับไป ๒ คน อีกคนวิ่งหนีไป หลังจากนั้นก็นับไปต่อยที่ต่างประเทศ ขึ้นต่อยยกแรกก็ต่อยคู่ต่อสู้พับไปเลย ขณะตั้งเตยกแรกกลับมาเมืองไทยก็มากราบหลวงพ่อวัดปากน้ำเอาผลหมากรากไม้มาถวายท่าน

ปัจจุบันลุงหลอมมีอายุ ๘๑ ปีแล้ว ลุงได้เปิดใจถึงเป้าหมายในช่วงบั้นปลายชีวิตว่ามีความตั้งใจจะสร้างบารมีร่วมกับหลวงพ่อวัดพระธรรมกาย (หลวงพ่อธัมมชโย) ไปตลอดจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม ตั้งใจทำบุญให้เต็มที่ ตั้งใจทำสมาธิให้ดีที่สุด และจะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายตลอดไป